

VIŠKLIFO
ARISTOKRATAI

SOPHIE
PEMBROKE

IŠTARK MAN
TAIP

Svajonų
ROMANAI

**Sophie
Pembroke**

IŠTARK MAN TAIP

Trijų knygų serija
“Višklifo aristokratai”
Pirma knyga

Versta iš Sophie Pembroke,
Vegas Wedding to Forever, 2021
© Sophie Pembroke, 2021

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį
draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai
skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą
kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti,
platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti,
teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be
raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė
atsakomybė.

© Ana Gorbatova, dizainas, 2024

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2024

© Sondra Vekvert, vertimas iš anglų kalbos, 2024

ISBN 978-609-03-0989-6

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2024

1

Ne pirmas kartas, kai Tobis atsibunda nepažįstamo viešbučio kambaryje, nenumanydamas, kaip jame atsidūrė, bet jau senokai buvo tiek išgėręs, kad prarastų atmintį.

Pro vitrininius langus dengiančių netvarkingai užtrauktų užuolaidų tarpelius krito saulės spinduliai. Pramerkęs akis Tobis susiraukė. Akies krašteliu apžvelgė kambarį. Lova su baldakimu, be stogelio. Minkštos pūkinės pagalvės nė kiek nemalšino buko galvos skausmo. Priešais akis spindėjo keista siena medžiaginiais tapetais, primenančiais: *Aš skęstu prabangoje!* Už durų – marmurinė vonia. Pro tarpelį tarp užuolaidų matyti tolumoje dunksantys kalnai. Tobis suprato, kad apačioje – įžymioji saulės nutvieksta Strip gatvė.

Keturi metų laikai. Las Vegasas. Prezidentiniai apartamentai. Taip, rodos, viskas aišku. Finas užsiminė, kad jei jie vyks į Vegasą, kaip reikiant pasilinksmins, todėl ir užsakė šį viešbutį.

Finas. Jis turėtų būti kitame apartamentų kambaryje. Ir papasakos tai, ko Tobis nepajėgia atsiminti. Jei praėjusį vakarą draugas buvo kartu, veikiausiai nenutiko nieko blogo.

Bet... jei Finas būtų buvęs šalia, Tobis nebūtų tiek išgėręs. O išgėrė daug, jei jau nieko nepamena. Finas niekada neleisdavo per daug išgerti – teigė, kad perlenkę lazda nepajėgs gerai lošti, bet Tobis numanė, kad iš tikrųjų taip elgėsi todėl, jog draugo tėtis turėjo problemų su alkoholiu.

Taigi, gal Finas ir *nepajėgs* papasakoti ano vakaro įvykių. Vadinasi, Tobis turės pasistengti viską prisiminti.

„*Nesi koks pakampėse besišlapinantis studentas, Tobi.*“ Galvoje sukosi vyresniojo brolio žodžiai, primenantys seniai praėjusius universiteto laikus. Žodžiai smigo į širdį, bet brolis buvo teisus. „*Esi Blaitas. Vienuoliktojo Višklifo vikonto sūnus. Esi ypatingas. Ir turi elgtis kaip pridera.*“

Bet Tobis juo nebuvo. Šitai atsimena.

Tėtis miręs. Barnabis miręs.

Tobis nebuvo vikonto sūnus. Nebuvo ir jaunesnysis vikonto brolis.

Jis *buvo* vikontas.

Nesėkmingas tryliktasis Višklifo vikontas, kurio namai – už tūkstančių kilometrų.

Tobis nenorėjo paveldėti titulo, turto. Tokia

atsakomybė slėgė pečius. Jis šito nesitikėjo, juk eilėje prie titulo rikiavosi tėtis, brolis ir sūnėnas. Atsakomybė turėjo gulti ant brolio Barnabio ar aštuonerių metų sūnėno Hario pečių.

Tobis matė, kaip pastangos šiais laikais išlaikyti aristokratišką titulą, reputaciją ir turtus sužlugdė tėtį. Šiam patyrus antrą širdies smūgį, sūnus maldavo viską apgalvoti, ieškoti kitokių sprendimų, bet tėtis nesileido į kalbas.

Kai tėtį ištiko trečias, lemtingas, širdies smūgis, titulą perėmė Barnabis. Tobiui buvo skaudu stebėti, kaip titulas ir pareigos iš brolio išsunkė paskutines jėgas.

Jis neįsivaizdavo, kad mirtis taip greit pasiglemš brolių, ir Harį drauge.

Prisiminęs Tobis sukando žandikaulį, galva ap-sunko.

„Paskutinis nuotykis, maldavo Fino. Paskutinis vakaras, kai viską pamiršiu ir atsipalaiduosiu. Ryt turėsiu vykti namo ir perimti titulą. Vos viena paskutinė pašėlusi naktis Vegase.“

Rodos, draugas su jo noru sutiko, bet Tobio kūnas gailėjosi šio sprendimo.

Karališko dydžio čiužinys sujudėjo, Tobio skrandis sublogavo, vyras staiga suprato, kad

lovoje tįsojo ne vienas. Dieve mano, šios absurdiško pločio lovos tokios milžiniškos, kad jose gali nerasti kito miegančio žmogaus. Ir kiek vakar turėjo išgerti, kad nė nepastebėjo šalia miegančio žmogaus?

Jei vakar naktį į kambarį atsivedė moterį, veikiausiai Finas jiems nesimaišė po kojomis. Geriausias draugas tikrai nesergėjo jo dorovės, bet Tobis paskutiniu metu galvojo apie tėčio palikimą ir nerado laiko romantikai. Jokiai. Be to, kartu vakarojant moterys pirmiausia rodydavo dėmesį Finui. Tobis jų niekada nedomindavo.

Čiužinys daugiau nejudėjo, Tobis pamanė, kad jo palydovė vis dar miega. Jei ją, kaip jį, kamavo siaubingos pagirios, geriau leis pailsėti. Bet *jam* buvo smalsu. Tobis jau seniai nebegėrė iki žemės graibymo ir pamiršo vienos nakties nuotykius. Taip elgėsi mokydamasis universitete. Praėjus dešimtmečiui, rinkdavosi rimtesnius santykius. Tokius, kuriuose abi pusės žinojo, ko tikėtis, – kartu smagiai praleisdavo kelias savaites ar mėnesius ir pasukdavo skirtingais keliais. Taip su moterimis bendravo nuo tada, kai jį paliko Julija. Ji nutraukė vienintelius rimtus, ilgalaikius santykius – Dieve, nejau tai įvyko prieš dvejus metus?

Praėjo dvejai metai, kai vienintelė moteris,

kuriai piršosi, išėjo ir jį paliko. Nuo to laiko jis beveik apie ją negalvojo. Žinoma, susitiko su ja per laidotuves, bet nieko daugiau... Julija išėjo ir nesigrežiojo, jei jos širdyje ir buvo atsivėrusi žaizda, labai greitai užgijo.

Taigi. Ką jis praėjusią naktį atsiviliojo į lovą?

Nenorėdamas pažadinti palydovės *ar* apsun-kinti ir taip medinės galvos, Tobis lėtai sulenkė alkūnę ir pažvelgė į šalia gulinčią moterį. Ant pagalvės besiplaikstantys kaštoniniai plaukai ir iš antklodės kyšanti balta strazdanota nosytė. Tobis pabandė prisiminti vardą, bet veltui.

Miegodama pasimuistė, pasisuko į jį veidu. Jis stebėjo švelnias skruostą dengiančias blakstienas ir pražiotas rausvas lūpas, kurios, rodos, taip ir ruošėsi kažko paklausti. Staiga moteris prasimerkė.

Išpūtė žalsvas akis, spoksodama ėmė delnais stipriau gniaužti antklodę. Tobis pastebėjo ant jos kairės rankos piršto žėrintį sidabro spalvos žiedą. Dieve mano, suvedžiojo ištekėjusią moterį. Tai netgi blogiau, nei įsivaizdavo.

Autumn, galvoje ėmė suktis vardas. *Jos vardas Autumn*.

Bandydamas įsakyti mintims *ne dabar*, Tobis ieškojo šiai situacijai tinkamų žodžių.

Barnabis rastų. Na, Barnabis greičiausiai nebūtų atsidūręs tokioje padėtyje.

- Aš... - tarstelėjęs užsičiaupė, verčiau patylės, kitaip gali prišnekėti nesąmonių.

Autumn pasimuistė, atsisėdo, atsirėmė į lovūgalį, timptelėjusi antklodę užsiklojo balkšvą kūną. Rodos, Tobis tik dabar suprato, kad po antklode slėpėsi kūnas. Kūnas, kurį lietė, bučiavo, glamonėjo. Kūnas, kurio nepamena.

Pasaulis žiaurus ir negailestingas.

Norėdamas nuraminti moterį, ištiesė delną, bet netrukus suprato galintis ją išgąsdinti, todėl ranką atitraukė.

Pažvelgęs į delną kai ką pastebėjo. Tai, ką turėjo pamatyti anksčiau.

Ant kairės rankos piršto žėrėjo sidabro spalvos žiedas. Toks pat kaip ir jos.

Autumn mirktelėjo, sustingo, stengėsi nepulti į paniką. Jos lovoje, na, greičiausiai, jo lovoje, nes kambarys atrodė svetimas, sėdėjo ne mažiau išsigandęs vyras, o tai daug ką sakė.

Lėtai atpalaiduodama kiekvieną kūno raumėnėlį, pamažu ėmė atsiminti. Vakar padaugino, galva plyšo, iš burnos atsidavė nudvėsusia

Žiurke, bet išgėrė ne tiek, kad neatsimintų, kaip čia atsidūrė. Nors kamavo pagirios, ji matant jos kūnas įsitempė, o, prisiminus kartu praleistą naktį, krūtinę užplūdo šiluma. Prisiminus kūną glamonėjančias tvirtas, žinančias, ką daro, rankas. Jo bučinius... kūnu slystančias lūpas... Autumn paskubomis antklode užsidengė išraudusius skruostus. Juos norėjosi paslėpti labiau nei nuogą kūną.

Iš to, kaip jos palydovas Tobis spoksojo į vestuvinį žiedą, kurį po vidurnakčio šiaip ne taip jai pavyko užmauti jam ant piršto, Autumn suprato, kad šis nieko neatsiminė.

Nuostabu. Rodos, šis rytas bus *pasakiškas*.

Santuoka. Ką ji sau galvojo? Juk santuoka *įpareigoja*. Iš jos ištrūkti bus nelengva, o ji pratusi prie nevaržančių, smagių nuotykių. Net ir neįtikėtinai geras seksas apsvaigus nevertas *santuokos*.

Tik, žinoma, jiedu mylėjosi vėliau, kai susituokė. Autumn nebuvo viena tų, kurios nuolat griūdavo į lovą su bet kuriuo darbe sutiktu britu. Gali pasiguosti bent tuo, kad šis vienos nakties nuotykis baigėsi santuoka.

Aha, taip. Menka paguoda.

Močiutė visada kartodavo, kad Autumn kaip mama: į nuotykius nerdavo stačia galva, norėdavo visko arba nieko. Tik bėda, kad netrukus nusibosdavo ir mergina viską mesdavo. Bet net seneliai negalėjo įsivaizduoti, kad ji taip pasielgs.

Senelis greičiausiai karste apsvirtė.

Tobis vis dar į ją spoksojo taip, lyg matytų pirmą kartą, taigi metas ką nors pasakyti. Užteks galvoti apie tai, kaip, jei vis dar būtų gyva, jos poelgį vertintų močiutė.

- Labas rytas, - švelniai pasisveikino Autumn.
- Kaip jautiesi?

- Rodos, mane ką tik partrenkė katafalkas, jis apsisuks ir grįš manęs paimti.

Išgirdusi griežtą, žemą balsą, ji vos nenusijuokė. Kaip, jausdamas tokias stiprias pagirias, gali kalbėti taip *britiškai*?

- Gal užsisakykime kavos? - sušnabždėjo Autumn, norėdama padėti su plyštančia galva kovojančiam Tobiui. Vienaip ar kitaip, šiandien teks su šiuo vyruku praleisti dieną, kol sugalvos, ką daryti toliau. Geriau jau neerzins pagirių kamuojamos meškos. Ar panašiai. Jos protas dar nepasirengęs metaforoms.

Tobis delnu perbraukė šokoladinius plaukus -

tikėtina, šie būna trumpesni, rodės, kad plaukai jį šiek tiek erzino. Kai vakar stovėjo prie alto-riaus, ne kartą bandė juos nubraukti nuo veido.

Altorius.

Jėzau Kristau, šį kartą tikrai prisivirė košės. Bet, jei atvirai, tik stengėsi išvengti kitų rimtų rūpesčių.

Gyveno močiutė, kuri prarijo musę...

Galvoje ėmė suktis sena dainelė apie vieną po kitos ištikusias bėdas. Nujautė, kad ši dainelė mintyse skambės visą dieną. Ją su seneliu dai-nuodavo kartu dirbdami sode.

Reikėtų rasti būdą, kaip daugiau nekartoti savo klaidų. Autumn buvo įsitikinusi, kad jei ga-lima situaciją pabloginti, ji tą ir padarys. Tai jai įaugę į kraują.

Žinoma, įsivėlusį į bėdą visada rasdavo išėitį. Bent jau tiek. Prisiminkime, kaip leido laiką su ugnies rijiku iš Rusijos. Tuomet galėjo baigtis prastai, bet ji...

- Taip, - besisukančias mintis pertraukė Tobis:

- Kavos. Skamba... gerai.

Stengdamasi išsaugoti paskutinius išdidumo likučius, Autumn suspaudė ploną baltą antk-lodę prie krūtinės, ištiesusi ranką, paėmė tele-foną, paskambino viešbučio administratoriui ir

paprašė atnešti didžiausią stiprios juodos kavos kavinuką.

- Ir gal bandelių? - pridūrė.

Laimei, Tobis linktelėjo. Autumn spėjo, kad jiedu nakvojo viešbutyje *Keturi metų laikai*, aplinka tą rodė, greičiausiai ilsėjosi prezidentiniuose apartamentuose. Autumn tikrai negalėtų sau leisti užsisakyti bandelių.

O Tobis, jei čia apsistojo, galėjo. Net jei vakar ir šiek tiek pralošė lošimo namuose, kuriuose Autumn dirba. Tiksliau, *dirbo* iki vakar vakaro. Panašu, Tobis galėjo sau leisti pralaimėti nemenką sumelę, o tai - neblogai.

Jei vedė ją iš išskaičiavimo, jam teks *labai* nusivilti.

Autumn pajuto kylantį norą nusijuokti. Prispaudė kumštį su antklode prie lūpų, bet vis tiek nusijuokė.

Tobis griežtai žvilgtelėjo, Autumn ėmė kvatoti, atsigulusi ant lovos mirė iš juoko. Praėjo nemažai laiko nuo tada, kai paskutinį kartą iškrėtė ką nors panašaus, - ką nors spontaniško, absurdiško ir apverčiančio gyvenimą aukštyn kojomis. Kažką neapgalvoto. Po nutikimo su Robiu buvo tikra, kad šitaip pasielgti nesugebėtų.

Gera žinoti klydus.

Naujasis sutuoktinis kažkodėl neatrodė patenkintas.

- Atleisk, - atsiprašė antklode braukdama akių kamuščius. Nubėgo šiek tiek blakstienų tušo. Puiku, veikiausiai atrodė kaip panda. - Bet pripažink, ši situacija kelia juoką.

- Tikrai? - spoksodamas tamsų antakį kilstelėjo Tobis. Akivaizdu, jam jos juokas nepatiko. O gal nepatiko visas gyvenimas; sunku pasakyti.

Autumn neatlyžo.

- Taip. Turiu galvoje, Vegase dirbau daugiau nei metus, per tą laiką turėjau kelis vienos nakties nuotykius, vakar pasirodėi tu, ir staiga aš jau *ištekėjusi!* - Ji vėl ėmė juoktis, bet, pamąčiusi vyro veido išraišką, susitūrėjo.

Tobio akyse nesimatė gėdos ar nerimo - nieko, ką tikėtumeisi pamatyti vyro, kurį ką tik sutikai ir už kurio ištekėjai, veide. Jo žvilgsnyje atsispindėjo siaubas.

- Juk žinai, kad galime santuoką nutraukti, tiesa? - ramino Autumn. - Juk čia - Vegasas. Čia tai nuolat nutinka, - neteko domėtis, ar įstatymai leidžia nutraukti netikėtai įvykusias išgėrusių žmonių santuokas, bet turėtų leisti.

- Jei santuoką patvirtinome, tuomet - ne....